

	EXTRA WEEKBRIEF 6 mei 2020	De Weekbrief wordt samengesteld door Leo Fijen. Info naar moniquefijen@hotmail.com Zie ook www.marthamaria.nl
---	---	--

NIEUWS UIT EIGEN GELOOFSGEMEENSCHAP
Stemmen van en over moeders in de dagen naar Moederdag in de kerk van Sint Maarten
Ank Stornebrink

'Ik woon sinds enige tijd in Soest, wat dichterbij Maartensdijk. Maar ik mag mijn appartement niet uit. Dat voelt steeds meer als een gevangenis. Ik voel me opgesloten en kijk de hele dag uit het raam. En ik vraag me steeds meer af: wanneer mag ik er uit? Nu ik geen kant op kan, denk ik vaak terug aan mijn moeder. Het vervult me met weemoed hoe mijn moeder en ik samen naar de Sint Maartenskerk gingen. Dat was voor ons een thuiskomen. Daarom mis ik de kerk ook: omdat ik ook elke week weer even met mijn moeder samen was. Zij is al lang dood, maar ze leeft in me verder ook als ik bij Maria een kaarsje opsteek. Zo was het voor mij de kerk in Maartensdijk altijd een beetje Moederdag. Dat beleef ik zelfs sterker nu ik in quarantaine leef. Ik beseft nog beter wat ik mis, ook in de communie. Ik kijk vaak de tv-mis op NPO2, maar dat is geen communie. Maar ik zet er toch alles voor opzij. Als er tijdens de tv-mis op de deur wordt geklopt, zeg ik dat ik niet gestoord wil worden. Geloof houdt me op de been, in deze dagen van de coronacrisis. Ik ervaar ook sterker mijn afhankelijkheid, bij het aankleden en wassen op bed. Soms word ik dan ook kwaad dat ik nog zo weinig kan. Gelukkig heb ik een vrijwilliger als maatje gekregen. Zij gaat vanuit Soest zelfs helemaal naar Maartensdijk om maaltijden van Landwaart te halen. Die zet ze voor de deur. Fysiek bij me langs komen, dat is verboden. En intussen ben ik alweer 78 jaar en denk ik vaak: hoeveel tijd krijg ik nog? Want ik wil nog zo graag zo vaak naar Maartensdijk, naar alle

mensen die me een warm hart toedragen. Deze weekbrief krijg ik toegestuurd. En zo voel ik me in mijn eenzaamheid toch sterk verbonden met alle mensen van de Sint Maartenskerk.'

Joke van Stralen, bij monde van Johan van Stralen

'Na vijf weken kwakkelen en soms behoorlijk ziek zijn gaat het eindelijk wat beter met Joke. Gelukkig zijn we kwieke ouderen en hebben we daardoor een voordeel gehad. Maar wat heeft Joke een moeilijke periode achter de rug. Hoge koorts, met een lelijke hoest tot overgeven toe, we hebben het allemaal meegemaakt. De huisarts is geweest in zo'n beschermend pak. Maar we weten tot op de dag van vandaag niet of Joke nou wel of niet het virus heeft gehad. Als je ziet dat ze ook vijf kilo is afgevallen, zou je haast denken van wel. We hebben alles doorgemaakt: van twee weken in isolatie tot voorrijden bij het coronaspreekuur en daar gebeld worden in je auto om dan binnen te mogen, alleen Joke. Ik moest in de auto blijven. Misschien heb ik wel een engeltje op mijn schouder omdat ik niet ziek ben geworden, maar Joke was voor het eerst in haar leven zo mak als een lammetje en geen schim van zichzelf. Als je me vraagt waarom we dan nog steeds niet weten of Joke corona heeft gehad, luidt het antwoord: de huisarts kan niet testen want er is niets, zoals er ook geen mondkapjes zijn. Eigenlijk is dat wel bedroevend. Terwijl Joke zo ziek was, wisten we niet wat er aan de hand was. Gelukkig hadden we de vieringen via internet en voelden we ons verbonden met iedereen. Er werd gebeld, sommigen kwamen in de tuin voor het raam zitten om met Joke te praten. Zo hartverwarmend, echt waar. En op een

gegeven moment ben ik ook zelf weer boodschappen gaan doen. Dan was ik er even uit. Kortom, we zijn dankbaar dat we weer tot leven komen en we weten ons door deze periode nog meer verbonden met de kerk. In het gemis zijn we het nog meer gaan waarderen. Zoals ik ook de rust ben gaan koesteren. Ik deed al minder vrijwilligerswerk, maar in deze periode kon ik niets doen. Dat vond ik best prettig.'

Fonny Woorts

'Ik zat net thuis voor het raam naar buiten te kijken en dacht toen: wat is het mooi en wat is het saai. En wat is het stil vandaag. Dan pak ik soms mijn autootje en rijd ik naar Maartensdijk om boodschappen te doen. En daarna ga ik ook altijd naar het graf van Ben. Dan heb ik een bloemetje bij me voor hem, doe ik mijn gebedje en vertel ik hardop hoe het gaat in het leven. Maar eigenlijk hoef ik dat niet te doen, want hij weet het al. Ik voel hem altijd om me heen. We hebben het zo goed gehad in ons huwelijk. Daarom mis ik hem nu ook, zeker in deze tijd. Soms trek ik er met mijn autootje ook op uit. Richting Bilthoven want ik ken daar de weg. Dat is echt genieten, auto rijden voor je plezier. Die auto is een juweeltje. Heb hem zeker al 18 jaar, nog met Ben gekocht. Als je ouder wordt, moet je in beweging blijven. Daarom wandel ik graag, help ik Ton Kemp een handje bij de tuin en ben dankbaar dat Corrie Bosman ook altijd een oogje in het zijl houdt. Net als mijn dochter. Zij heeft me geleerd hoe ik de onlineviering vanuit onze kerk kan volgen. Ze heeft extra speakers gekocht. Dan hoor ik alles prima en zou ik willen dat ik weer gewoon naar de kerk kan gaan. Ik mis het enorm, de gezelligheid, het zingen, de repetitie, maar ook de communie. Daarom kijk ik ook graag op zondagochtend naar de tv-mis en het geloofsgesprek. Daar word ik blij van. Het lijkt wel alsof ik dan even met iedereen verbonden ben. Maar dat gevoel komt ook door alle mensen die me helpen, me bellen en zomaar bij me langskomen. Deze week nog werd er aangeboden. Stonden Anton en Gerda voor de deur. En Gerda zorgt er dan ook voor dat ik de

zangbundel krijg om te oefenen voor Pinksteren. Ik mag dan zingen. Daar verheug ik me nu al op. Maar tussen al deze mooie woorden door moet ik ook eerlijk toegeven dat ik in deze weken onrustig ben. Ik lees graag, maar haal niet eens een kwartier in een boek. Dan word ik onrustig. En soms ben ik ook moe. Dan zit ik voor het raam en bedenk me hoe mooi het is buiten. Maar dan krijg ik me niet zo ver dat ik een rondje ga wandelen. Dan zeg ik tegen mezelf: lelijke tuttenbol. Het is goed om jezelf soms wakker te schudden en je zegeningen te tellen. Want met alle fijne mensen om me heen ben ik zo rijk en hoef ik me nooit alleen te voelen, ook niet in deze stille laan in Hollandsche Rading.'

Sonja Cornelissen

'Het moeilijkste van de afgelopen periode is de ziekte van mijn kleindochter Jade geweest. Ze kreeg hoge koorts, boven de 40 graden, deze sterke meid van mijn zoon Frans. Haar longen haperden, haar oor raakte ontstoken en ze moest enorm hoesten. In tijden van corona denk je dan: kan een klein meisje ook corona krijgen? Het was zo spannend, ook omdat het twee weken duurde voordat het duidelijk werd wat er aan de hand was. Er werd slijm afgenomen waarna duidelijk werd dat het geen virus als corona kon zijn maar wel een bacterie moest zijn. Daar is penicilline voor. En toen ze dat kreeg toegediend, knapte ze zienderogen op. Maar juist dan als de opluchting het grootst is, wil je je zoon knuffelen en wil je je kleindochter in de armen nemen. Ik moet weer huilen om de onmacht die je dan voelt. Maar die heb ik ook ervaren toen het erom ging spannen: komt ze er goed doorheen of niet? Dan wil je ook je zoon gewoon even lekker vasthouden en sterkte toewensen. Op zulke momenten merk je dat die anderhalve meter niet normaal is en nooit normaal mag worden. Wat nou nieuwe werkelijkheid van anderhalve meter? Ik wil mijn kleinkinderen nabij zijn en mijn kinderen een dikke kus geven. Dat is het oude en het nieuwe normaal: laten we dat nooit en nooit vergeten. Wat doe je als alles gesloten is en als je niet kunt doen wat je graag wilt? Ik

wandel en ik fiets, maar ik zit ook op de hometrainer en doe zo aan fitness, ik bridge graag via internet met mijn vriendin, ik zoom met alles en iedereen om toch verbonden te zijn met allen die me dierbaar zijn. En ik lees deze weekbrief graag en vind het heel fijn te luisteren naar vieringen vanuit onze kerk. Als ik die vertrouwde stemmen hoor, kom ik thuis, echt waar. Die stemmen maken ook dat ik mezelf meteen zie zitten in de kerk. Maar bij alles wat ik gezegd heb, is dit het belangrijkste: tel je zegeningen, zorg dat je gezond blijft, koester het als je dierbaren niet ziek zijn en denk maar eens wat echt belangrijk is in je leven. Die tijd heb ik nu, dat doe ik ook: wie zijn de mensen die ertoe doen? Als ik zo kijk, zie ik ook eerder het geschenk dat me toevalt. Met Pasen werden er prachtige bloemen van de kinderen bezorgd, vorige week belde mijn jongste zoon of ik op anderhalve meter bij hem wilde komen eten ter gelegenheid van zijn verjaardag. Hij had georganiseerd dat mijn dochter ook was. En net toen we begonnen, stond mijn zoon Frans aan de deur. Hij had autopech en vroeg hulp aan zijn jongste broer. Zaten we zomaar met bijna alle kinderen bij elkaar. Toen ik naar dat tafereel keek, dacht ik: dit is mijn Moederdag, zomaar in mijn schoot geworpen. Dan ben ik zo dankbaar.'

Willie van Keeken

In deze weekbrief komen vrouwen en moeders aan het woord. Ze hebben allemaal van alles meegemaakt in hun leven en ze zijn verbonden met elkaar door dat mooie Mariabeeld in onze kerk. Toen ik Willie van Keeken belde, hoorde ik dat ze mij had willen bellen. Met een verhaal, geschreven na de viering van afgelopen zondag maar ook in het teken van haar dochter Kim die ze niet mocht bezoeken en van onze kerk die ze mist. Toeval bestaat niet. We zochten elkaar zonder dat we het wisten. Hier komt haar eigen tekst:

Hoe het komt weet ik niet en eigenlijk toch wel, maar de luistervieringen maken indruk op mij, Zojuist geluisterd en meegevierd met de

prachtige viering vandaag met Martine en Gea. We worden verwelkomd alsof we in de kerk zitten. Ik zie iedereen zo zitten. Direct geraakt door het eerste lied: "Ik wil even bij u komen", gezongen door zes vrouwen begeleid door pianospel. Alles dringt beter door, wat een mooie teksten van gebeden, overweging en liederen. Dank je wel daarvoor!

Soms ben ik doordeweeks in de kerk. Dan doe ik het licht aan bij Maria. Dan schijnt ze mooier. Eerst loop ik naar het memoriaal. Als altijd de beeltenis van de Vader bij de overledenen. Zijn armen gespreid over de herdenkingsplaatjes. Een witte roos verlicht hen evenals de brandende noeven kaars. Buiten hoor ik de sirene van een ziekenwagen...

Ik sta stil bij het altaar met de Paaskaars, die daar staat te wachten op mensen die Hij wil verlichten in deze bijzondere tijden. De kaars boven het tabernakel brandt. Dichter bij Maria komt de geur van lelies me tegemoet. Meimaand, Mariamaand. In gedachten vraag ik om haar voorspraak: dat we gespaard moge blijven, dat de kwetsbare mens niet geraakt wordt, dat we weer kunnen vieren en zingen als voorheen. Het is weldadig stil in de kerk. Nu geen 1,5 meter. Ik wil dichter bij mijn geloof komen.

Wel zeker 1,5 meter en handen ontsmetten als ik later in de week weer voor het eerst sinds lange tijd onze dochter mag ontmoeten. Er staat een kantoorunit bij het Thomashuis en ik mag naar binnen om achterin achter de tafel aan te schuiven. Ik ben nerveus om mijn eigen dochter te zien. Onderweg op de fiets heb ik om kracht gebeden, dat ik er zijn kan voor haar, dat we mooi contact kunnen hebben, zonder elkaar aan te raken, dat we niet alleen maar samen huilen. En het was goed, met tranen en een lach, met contact zonder veel woorden, zonder aanraking, En ik zag dat ze het aankan, dat ze sterk is, dat het een kanjer is, dat ze goed verzorgd wordt, dat het Thomashuis haar thuis is.

*En misschien is ze ook wel zo sterk door dat ene lied, dat zo bij haar past: "Stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw"
Het schilderij dat ze ooit maakte met deze tekst staat nu op haar kamer.*

Zie: <https://photos.app.goo.gl/xQSxMYJkR76Xhrqu7>)

Willie van Keeken

Zondag 10 mei 10.30 uur: Gebedsviering met Martine Sloezarwijn, te beluisteren via www.marthamaria.nl Ook op een later tijdstip via het Radioarchief.

Misintenties zondag 10 mei: mevrouw Emma Bruin – Aigner; mevrouw Trees Joosten – Thomas; mevrouw Ria Kemp – Berntzen; heer en mevrouw Richard en Georgette le Mans; heer Pierre Römers; ouders Kees en Lucy Thijs

Een viering bekijken en beluisteren uit de Jozefkerk in Hoogland, met een voorganger uit ons pastoraal team, kan via de websites www.marthamaria.nl of www.katholiekamersfoort.nl

**Als u iemand wilt spreken of u hebt hulp nodig, bel dan met Corrie Bosman 035-5770924
Zondagmorgen op NPO 2: 9.45 uur Geloofsgesprek, 10.00 uur Eucharistieviering**

Het nieuwe boek van pastor Gerard de Wit, "Tussen kerk en samenleving", kunt u rechtstreeks bestellen bij www.boekscout.nl Dus niet bij de pastor zelf.